

Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě
Komenského 10, 586 01 Jihlava

zřizovatelem organizace je Kraj Vysočina

TISKOVÁ ZPRÁVA

Černá hvězda

Aleš Hudeček | Jiří Kuděla | Hana Puchová | Katarína Szanyi

Výstava: **28. 1. - 20. 3. 2016**

Vernisáž: **28. 1. 2016 v 17.00 hod.**

Místo konání: **Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě, Komenského 10**

Kurátor: **Jaroslav Grodl**, email: grodl@ogv.cz, tel: **567 217 133, 724 307 326**

Metaforický obraz města Ostravy jako černé hvězdy v stejnojmenném eseji rozvedl spisovatel Jan Balabán. Genia loci severomoravské metropole zde líčí bez příkras, ale i bez hořkosti, v souvislostech hospodářských, sociálních a samozřejmě historických. Je to komplexní obraz, poutavě komponovaný, básnický hluboký.

Černá hvězda je kosmické těleso, které není vidět. Dává o sobě vědět jen svou gravitací. Ohýbá světlo jiných jasných hvězd, vychyluje z dráhy viditelné objekty, udržuje rovnováhu zdánlivě nevyvážených systémů. ... Dnes tolik zdůrazňovaná nesnesitelná lehkost bytí, musí být něčím vyvažována. Jako je loď vyvažována závažím ve svém kýlu, jako je země vyvažována svým jádrem. Cosi těžkého, tvrdého a křehkého proti lehkosti, měkkosti a pružnosti osvětleného světa.

- úryvky z eseje Jana Balabána „Černá hvězda“

Projevují se specifika tohoto severomoravského města nějak i v malbě? Výstava představuje čtveřici malířů střední generace působících v Ostravě - Aleše Hudečka (1973), Jiřího Kudělu (1976), Hanu Puchovou (1966) a Katarínu Szanyi (1974).

Lze říci, že všichni autoři ctí klasický obraz (pracují s figurací, abstrahováním i rukopisem) a nesměřují apriorně k „badpaintingovým“ provokacím či posunům za specifika média, přesto se varují prosté líbivosti a možného konvenčního čtení jejich věcí. Obraz vnímají s otazníkem, dovedou v díle ukrýt nenápadného predátora, podvratnost, příměs syrovosti, pracují s „chybou“ - tento jistý deklas

má především ověřit vnitřní pravdivost autorova vkladu. Je cítit odvaha přepólovat, znejistit pojmy krásné – ošklivé, čisté – špinavé, černé – bílé atd. S tím souvisí jistě i schopnost sebeironie všech autorů. Jednoduše neusilují pouze předvést, co umí (a umí všemožné finesy historického i současného malířství), ale vyslovit sebe v současnosti přesvědčivě, opravdově. V komunikačním potenciálu přirozeně cítí i hrozbu informačního balastu. Zohledňování, zda držím v ruce sklenici skutečně čisté vody z pramene a zda se náhodou už nenacházím v roli barmana míchajícího koktejl jako otázka po umělecké zodpovědnosti a otázka svědomí v ostravské výtvarné scéně možná rezonuje silněji než v uměleckých centrech, kde atraktivitu uměleckých výpovědí zčásti modeluje umělecký trh.

Aleš Hudeček

n. 1973, malíř, člen umělecké skupiny VY3, v letech 1992 – 1997 studoval na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity u Daniela Balabána, v současnosti působí jako pedagog na SUŠ v Ostravě

<http://aleshudecek.blogspot.cz> | <http://www.artlist.cz/ales-hudecek-2590/>

Hudečkova malířská tvorba se odvíjí v provázaných tematicky zaměřených obdobích, dlouhodobě však prověřuje mentální rámec životního prostoru člověka za pomoci větších či menších posunů od běžné optiky vnímání. V motivech, na pohled civilních či až ikonicky sdělných, je přítomen prvek nenápadného fantazijního paradoxu – většinou vážného, ale občas s prvkem humoru – který rafinovaně umocňuje obsah díla. Nejde ovšem o spekulativní ikonoklasmus, naopak vše má u autora konkrétní autentické podloží. Charakteristická je celistvost obrazového prostoru a dobře dávkovaná dramaturgie, současně upoutá i kompoziční výstavba a invenční práce s koloritem. Pracuje-li s figurou, pak dociluje sofistikované zkratky, někdy až podoby znaku. Také příležitostné zužitkování fotografických předloh je pro Hudečka pouhou platformou sevřenější promyšlenější výtvarné transpozice.

Jiří Kuděla

n. 1976, malíř, v letech 1992 – 1997 studoval na Fakultě výtvarných umění VUT v Brně u Jiřího Načeradského, v současnosti působí jako odborný asistent na Fakultě umění Ostravské univerzity v ateliéru Malba II

<http://www.jirikudela.cz>

V ohlédnutí za dosavadním uměleckým vývojem Jiřího Kuděly vidíme autora širokého spektra malířských prostředků. Dlouhodobě hraje podstatnější roli spíše kresba než barva – charakteristická je fascinace skladebností forem. Přesto v pracích, vedle vždy přítomné umné obrazové konstrukce, možno cítit i vzrůstající radost z procesu (aktu malby), což se projevuje větší důvěrou v experimentální postupy. Pokud se autor zajímal o architekturu a prostředí města, měly jeho výstupy charakter reflexivní – šlo o vstřebávání formových rozmanitostí, aby následně tyto své zkušenosti zužitkoval v oblasti imaginárního portrétu, kde formová skladba již vykazuje, namísto atmosféricky laděných variant, psychologizující naléhavost. V posunech či úplném rozbití schématu obličeje – lze také hovořit o uplatnění principu mimetismu (mimikry) – řeší autor otázky identity a vnitřní koherence jedince v globálním světě.

Hana Puchová

n. 1966, malířka, grafička, v letech 1991 – 1997 studovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze (Ateliér ilustrace a grafiky, Jiří Šalamoun), v současnosti působí jako pedagog na ZŠ Přemysla Pittra v Ostravě

<http://www.artlist.cz/hana-puchova-108527/>

Umělecká koncepce Hany Puchové je velmi osobní. Kresba a malba je jí daností, přirozeným nástrojem vlastního soužití se světem. V podstatě jde o reálie jednoho konkrétního života přepodstatněné do malby, do obrazů. Kresebné a malířské cykly zachycují situace v prostředí základní školy, kde

autorka učí; podobu jejích ostravských přátel; pokoje, kde její přátelé žijí; ale i věci malířčina zázemí (zátiší). Puchová otevřeně přiznává, že netřímá v rukou celý rejstřík štětců, ale že má „svou“ formu. Je to forma sdělná, ovšem netrpí ani přílišnou narací či ilustrativností. Zvláštní sugestivnost jejího pohledu bývá popisována jako „dar dětského vidění“, ovšem současně nutno hovořit o hledanosti či o uvědoměném procesu vzniku – Puchová obraz soustředěně očišťuje, někdy dlouhý čas, do podoby, za kterou se může postavit. Takto malířsky individuálně pojatý realismus může asociovat způsob nazírání světa Celníkem Rousseau či některými autory tzv. Nové věcnosti. Ten Puchová, připočteme-li cit pro barvu, obohacuje zvláštním jímavým koloritem.

Katarína Szanyi

n. 1974, malířka, členka skupiny VY3, v letech 1992 – 1997 studovala na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity u Daniela Balabána, v současnosti působí jako pedagog na SUŠ v Ostravě
<http://www.katarinaszanyi.blogspot.cz> | <http://www.artlist.cz/katarina-szanyi-108583/>

Pro malby Kataríny Szanyi je příznačná práce s jazykem fragmentu. Vylehčený, obroušený motiv, často detail, tu funguje jako odkaz k větším souvislejším celkům. Motivy autorku nezajímají v běžné lineární kauzalitě, více sleduje jejich potenciál jako vrstvy paměťových sedimentů. Její plátna jsou tak nahlédnutím mentální mapy jedince – vypovídají o vnímání vlastního těla, lidské zranitelnosti či vyvolávají otázky sounáležitosti člověka a přírody. Práce se vyznačují přirozenou, měkkou formou. Ta je v běhu času na jednu stranu stále volnější – vzájemné vpíjení se barevných „kaluží“. Současně však nepozbývá zřetelného zacílení a básnické úhrnnosti – v citlivě vyladěném prolínání věcných znaků a naléhavé atmosféry základních časoprostorových souřadnic utkaných ze světla a barev.